

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolací disciplinárny senát v zložení z predsedkyne senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., JUDr. Borisa Minksa, JUDr. Jaroslava Krajča a JUDr. Vojtecha Leflfera v disciplinárnej veci proti JUDr. D K sudcovi Okresného súdu K na verejnom zasadnutí dňa 25.2.2005 o odvolaní sudcu JUDr. D K a odvolaní ministra spravodlivosti proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR – prvostupňového disciplinárneho súdu zo dňa 27.8.2004, sp.zn. 1 Ds 13/04 rozhodol

takto:

Podľa § 131 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich sa napadnuté rozhodnutie **zrušuje** a vec sa vracia prvostupňovému disciplinárnemu súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Odôvodnenie:

Prvostupňový disciplinárny senát napadnutým rozhodnutím uznal JUDr. D K sudcu Okresného súdu K vinným z disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich, ktorého sa mal dopustiť tak, že oznámenie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený z prejednávania veci, ktoré podal Okresnému súdu K k č. k.: 37 Er 1386/2003 zo dňa 3.12.2003 povinný V. a.s. K, Br v ktorom bolo uvedené, že týmto podaním uplatňuje námietku zaujatosti JUDr. D K predložil Krajskému súdu v K dňa 17.12.2003, z čoho vyplýva, že nebolo predložené v lehote ustanovenej v § 16 ods. 1 O.s.p.

Disciplinárny súd prvého stupňa podľa § 117 ods. 10 Zákona o sudcoch upustil od uloženia disciplinárneho opatrenia. Disciplinárny súd prvého stupňa

po zistení zo spisu Okresného súdu K sp.zn. 37 Er 1386/2003, že povinný V' podal dňa 3.12.2003 „oznámenie“ o skutočnostiach pre ktoré je vylúčený sudca JUDr. D K pričom zo spisu jednoznačne vyplynulo, že sudca predložil vec nadriadenému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti dňa 17.12.2003, teda po uplynutí lehoty stanovenej vo vyššie citovanom zákonom ustanovení, ustálil, že sudca sa týmto oneskoreným predložením veci nadriadenému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 Zákona o sudcoch.

Disciplinárny súd prvého stupňa nezistil žiadne skutočnosti, pre ktoré by dané disciplinárne previnenie malo byť posudzované ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. b/ Zákona o sudcoch. Za túto skutočnosť nepovažoval rozhodnutie disciplinárneho senátu vo veci 8 Ds 6/2002, ktorým bol sudca uznaný vinným zo závažného disciplinárneho previnenia z dôvodu, že spôsobil prieťahy v konaní, keďže sa jedná o skutkovo a obsahovo odlišné porušenie povinnosti sudcu, za ktoré bol postihnutý.

Z vykonaných dôkazov podľa prvostupňového disciplinárneho súdu vyplynulo, že jediným porušením povinnosti sudcu bolo nepredloženie spisu na rozhodnutie nadriadenému súdu o námietke zaujatosti tak, ako to ustanovuje § 16 ods. 1 O.s.p. Urobil však tak v čase len veľmi krátkom po prekročení zákonom stanovenej lehoty a s prihliadnutím na okolnosti, že prevzal celkom 616 neskončených spisov, neuskutočnil žiaden ďalší úkon, ani neporušil ďalšiu povinnosť, pre ktorú by bolo dôvodné posudzovať jeho porušenie ako závažné porušenie povinnosti s prihliadnutím na všetky okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu povinnosti spočívajúcej v predložení spisu na rozhodnutie o námietke zaujatosti nadriadenému súdu o dva dni po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, považoval disciplinárny súd prvého stupňa za dostatočné prejednanie veci a v súlade s ust. § 117 ods. 10 Zákona o sudcoch upustil od uloženia disciplinárneho opatrenia. Disciplinárny súd prvého stupňa neprihliadol na ďalší skutok uvádzaný v návrhu na začatie disciplinárneho konania, ktorý v podstate spočíval v tom, že sudca nepredložil spis na opätovné rozhodnutie nadriadenému súdu v dôsledku oznámenia ďalších skutočností pre ktoré mal byť vylúčený z prejednávania veci zo dňa 23.2.2004.

Podľa prvostupňového disciplinárneho súdu skutočnosti uvádzané povinným v ďalšom podaní označenom ako oznámenie o ďalších skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený sudca JUDr. D K bolo doručené súdu dňa 25.2.2004 a obsahovalo v podstate tie isté skutočnosti ako predchádzajúca námietka zaujatosti z 3.12.2003.

Podľa prvostupňového disciplinárneho súdu tak sudca postupoval dôvodne v súlade s ust. § 15a ods. 4 O.s.p. Naopak ďalším nadbytočným

Podkladaním vecí nadriadenému súdu by porušil svoju povinnosť konať vo veci plynule a efektívne.

Proti rozhodnutiu prvostupňového disciplinárneho súdu podal minister spravodlivosti odvolanie, ktorým žiadal, aby odvolací disciplinárny senát rozhodnutie Najvyššieho súdu SR ako disciplinárneho súdu pod sp.zn. 1 Ds 13/2004 zrušil a rozhodol v zmysle predloženého návrhu na začatie disciplinárneho konania zo dňa 12.5.2004. Minister spravodlivosti vyjadril nesúhlas s argumentáciou prvostupňového disciplinárneho súdu najmä so záverom, že druhá námietka zaujatosti uplatnená povinným, označená ako oznámenie o ďalších skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený sudca JUDr. D K a doručená súdu dňa 25.2.2004, obsahovala v podstate tie isté skutočnosti ako predchádzajúca námietka z 3.12.2003. Podľa ministra spravodlivosti hlavným dôvodom námietky zaujatosti, uplatnenej povinným dňa 3.12.2003, bola skutočnosť, že sudca mieni udeliť poverenie na vykonanie exekúcie napriek tomu, že vie, že neexistuje exekučný titul v čom povinný vidí vedomé porušenie svojho základného ústavného práva na súdnu ochranu. V podaní z 24.2.2004 povinný poukazoval na skutočnosti súvisiace s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie jeho antidatovanie a podpísanie sudkyňou, ktorá v čase podpisu nebola zákonnou sudkyňou v uvedenej veci, keďže ako uviedol povinný, poverenie ešte dňa 3.12.2003 vydané nebolo, následne ho vydala JUDr. ako nezákonná sudkyňa a bolo antidatované ku dňu 27.11.2003, pričom JUDr. mal ako zákonný zástupca takéto konanie umožniť.

Minister spravodlivosti poukázal na to, že povinný v oboch námietkach uviedol rozdielny dôvod, ktorý podľa jeho názoru poukazuje na možný vzťah sudcu k účastníkom konania, ktorý mal svedčiť o jeho priateľskom pomere k oprávneným, resp. v nepriateľskom pomere k povinnému. Podľa ministra spravodlivosti, už samotné porušenie akejkoľvek povinnosti sudcom, ktorá mu vyplýva z platnej právnej úpravy svedčí o nesvedomitosti sudcu, navyše, keď ide o povinnosť týkajúcu sa postupu súdu po vznesení námietky zaujatosti účastníka súdneho konania jej porušenie vyvoláva dôvodnú pochybnosť o nestrannosti sudcu pri rozhodovaní. Podľa ministra spravodlivosti neobstojí argumentácia prvostupňového disciplinárneho senátu, že k predloženiu spisu nadriadenému súdu došlo len dva dni po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, a preto podstatným je podľa ministra spravodlivosti, že v danom prípade sudca nepostupoval v súlade so zákonným ustanovením, a že došlo k porušeniu povinnosti uloženému zákonom, pričom nie je rozhodujúce po koľkých dňoch po uplynutí zákonnej lehoty došlo k predloženiu spisu nadriadenému súdu na rozhodnutie. Navyše prihliadnuc na skutočnosť, že sudca mal podľa ministra spravodlivosti predložiť na rozhodnutie aj druhú uplatnenú námietku, preto nemožno súhlasiť so záverom, že v danom prípade je postačujúce samotné prejednanie skutku. K odvolaniu ministra spravodlivosti sa písomne vyjadril

sudca JUDr. D K tak, že rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu týkajúce sa skutku uvedeného pod bodom 1 návrhu na nariadenie disciplinárneho konania, považuje za správne a plne sa stotožňuje s dôvodmi v ňom uvedenými.

Dotknutý sudca poukázal na to, že práve povinný, ktorý podal aj podnet na disciplinárne stíhanie ministrovi spravodlivosti, nerešpektoval rozhodnutie súdu, dobrovoľne nesplnil čo mu právoplatným a vykonateľným rozsudkom bolo uložené, a práve tým ohrozil autoritu súdnictva a dôveru verejnosti v súdnu moc. Reagoval tak na tvrdenie ministra spravodlivosti, že ako sudca postupoval v rozpore so zákonom, a že postup sudcu nerešpektujúceho platné právne predpisy, závažným spôsobom narušuje dôveru verejnosti v súdnu moc a ohrozuje vo výraznej miere udržanie autority súdnictva.

Rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu napadol včas odvolaním sudca JUDr. D K Ku skutku, ktorý mu kládol za vinu uviedol, že o námietke zaujatosti vo veci č.k. 37 Er 1386/2003 sa dozvedel dňa 9.12.2003. Po zistení tejto skutočnosti urobil také opatrenie, aby mohol predmetný spis byť predložený nadriadenému súdu tak, aby tento mohol vo veci rozhodnúť bez prietáhov. Hneď ako boli v spise vykonané opravy, a bol mu predložený príslušnou kanceláriou podpísal predkladaciu správu, ktorá bola pripravená na základe jeho pokynu. Žiaden iný úkon vo veci neurobil.

Sudca uviedol, že si nie je vedomý nesplnenia povinnosti sudcu vzhľadom k tomu, že vo veci robil úkony smerujúce k tomu, aby bolo zrejmé kto a kedy vydal poverenie na vykonanie exekúcie (37 Er 1386/2003) o čom dňa 9.12.2003 informoval aj právnu zástupkyňu povinného. Navrhol, aby odvolací disciplinárny súd zrušil rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu a spod návrhu na začatie disciplinárneho konania ho v celom rozsahu oslobodil.

Najvyšší súd SR ako odvolací disciplinárny súd zistiac, že odvolanie sudcu ako aj ministra spravodlivosti boli podané v zákonom stanovenej lehote preskúmal podľa § 131 ods. 3 Zákona o sudcoch a prísediacich zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozhodnutia ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že vec je potrebné vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie, a to z nasledujúcich dôvodov.

Odvolací disciplinárny súd sa nestotožnil s právnym názorom prvostupňového disciplinárneho súdu, pokiaľ ide o jeho záver, že námietka zaujatosti zo dňa 25.2.2004 obsahovala v podstate tie isté skutočnosti, ako predchádzajúca námietka z 3.12.2003, a teda podľa odvolacieho disciplinárneho súdu nemohlo ísť o opakovanú námietku zaujatosti, pretože podstatou prvej námietky bola skutočnosť, že sudca mieni udeliť poverenie na vykonanie

